

การพัฒนารายได้ให้กับนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม

Income Development for Business Administration Faculty's Students of Siam University

ขวัญใจ อุณหวัฒน์ไพบูลย์¹

บทคัดย่อ

การพัฒนารายได้ให้กับนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้
1) เพื่อจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพระยะสั้น 2) เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระ
และ 3) นักศึกษาที่เข้าฝึกอบรมมีรายได้

ผู้วิจัยได้ทำสำรวจความต้องการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 200 คน มีความต้องการ
ในอาชีพตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5 ซึ่งเป็นสัดส่วนที่สูง จึงได้ทำการพัฒนา
หลักสูตรฝึกอบรมอาชีพตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ เนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ
พัฒนาขึ้นโดยใช้ทฤษฎีทาบ่า ซึ่งมีทั้งหมด 3 หน่วยเรียนรู้ ได้แก่ 1) ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุปกรณ์ในการตัด
เล็บและเพ้นท์เล็บ 2) ความรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษาเล็บและทำความสะอาดเล็บ และ 3) การออกแบบ
และขั้นตอนในการเพ้นท์เล็บ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษา ความรู้ ความเข้าใจ และ
ทักษะเกี่ยวกับการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยสยาม จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน
แบบทดสอบแบบจับคู่ แบบทดสอบแบบ 3 ตัวเลือก แบบทดสอบความสามารถ (ทักษะ) แบบสอบถาม
ความคิดเห็น หลังเสร็จสิ้นการฝึกอบรม และติดตามผลหลังจากการฝึกอบรมไปแล้ว 3 เดือน สถิติที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และประสิทธิภาพหลักสูตรไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ (E1/E2) 80/80
จากการวิจัยพบว่าการพัฒนาหลักสูตรขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพ 85/90 โดยค่าประสิทธิภาพ (E1) เท่ากับ
85.00 ซึ่งแบ่งเป็นการทดสอบความรู้ ความเข้าใจ และการปฏิบัติ (ทักษะ) ภายหลังจากเสร็จสิ้นการฝึกอบรมได้
ค่าประสิทธิภาพ (E2) เท่ากับ 90.00 การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรหลังการฝึกอบรมพบว่า กลุ่ม
ตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25) และติดตามภายหลังจาก

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม ถนนเพชรเกษม เขตภาษีเจริญ
กรุงเทพมหานคร 10160

ฝึกอบรมไปแล้ว 3 เดือน พบว่า ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถนำไปประกอบอาชีพ จำนวน 8 คน และมีรายได้เฉลี่ย 6,000 – 10,000 บาท ต่อเดือน สรุปได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการทำเล็บและเพ้นท์เล็บ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ คือ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านเกณฑ์และสามารถนำไปปฏิบัติได้ รวมทั้งทำให้นักศึกษาสามารถสร้างอาชีพและมีรายได้

คำสำคัญ: การพัฒนารายได้, ประสิทธิภาพ, หลักสูตรฝึกอบรมอาชีพ, ตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ

Abstract

Income Development for Business Administration Faculty's Students of Siam University has 3 main objectives: 1) to develop a new short course for career development 2) to evaluate the efficiency of freelance career development course and 3) students enrolled in this course have income

The researcher conducted a survey for business administration student's needs for 200 persons. The researcher found that 123 people or 61.5 percent wanted to have a nail polish and salon. Therefore, the researcher developed a course for nail polish and salon. The course developed based on Taba's theory that has 3 subjects: 1) the general knowledge of nail polish and salon tools 2) knowledge about how to maintain cleanliness and look for nails 3) how to design, paint nails, and procedure how to paint them. This research was an experimental research for education the knowledge, understanding, and skills on how to operate a nail polish and salon shop that the research sample was students of business administration faculty of Siam University for 20 people. The research tools were basic information test, matching quiz, multiple choice test, skills survey, and feedback survey at the end of the course and again after 3 months. The criteria was to have the result of the test is not lower than 80. From the research test found that the course has 85/90 (E1/E2) efficiency. E1 was at 85.00 score that was the test of basic information, understanding, and skill test and E2 was the feedback survey that has the 90.00 efficiency score. The feedback on the course that conducted from the research sample found that they were highly satisfied with the course (at 4.25 median). After 3 month the research found that 8 of the sample developed a career out of the course and has 6,000 – 10,000 bath income per month. This can conclude that the course that researcher developed is

efficient that is, the students that pass the test can develop a career from the course and therefore, have income.

Keywords: Income Development, Efficiency, Career Training Course, Nail Polish and Salon

บทนำ

กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินโครงการส่งเสริมและสนับสนุน การมีงานทำของนักเรียน นักศึกษา ให้มีรายได้ระหว่างเรียน ตั้งแต่ปี 2547 จนถึงปัจจุบัน ในฐานะที่กระทรวงศึกษาธิการเป็นหน่วยงานในการ จัดการศึกษาและพัฒนาประชาชนด้านการศึกษา พร้อมทั้งให้การดูแลนักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา เป็นหน่วยงานหลักในการบูรณาการส่งเสริมและสนับสนุนให้ความช่วยเหลือการมี งานทำของนักเรียน นักศึกษา ให้มีรายได้ระหว่างเรียนจากอาชีพที่เหมาะสมร่วมกับส่วนราชการกระทรวง ต่างๆ โดยเฉพาะกระทรวงแรงงาน กระทรวงมหาดไทย สถานประกอบการ ภาคเอกชน และองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนนักศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่ยากจน ครอบครัวมีรายได้น้อย ได้ทำงาน เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเพิ่มทักษะความรู้ด้านอาชีพ ก่อให้เกิดรายได้ระหว่างเรียน เป็นการช่วยเหลือแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง ศึกษา, 2554)

ในปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยสยาม มีนักศึกษากู้ยืมเงินเรียนของกองทุน กยศ. (กองทุนกู้ยืม เพื่อการศึกษา) จำนวน 878 คน และกองทุน กรอ. (กองทุนที่ผูกกับรายได้ในอนาคต) จำนวน 76 คน รวม เป็นจำนวน 954 คน ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจนักศึกษาของคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยสยาม ในปี การศึกษา 2557 จำนวน 435 คน (ชั้นปีที่ 1 ถึง 3 ชั้นละ 145 คน) โดยพบว่ามีนักศึกษาที่ต้องกู้ยืมเงินเรียน จำนวน 278 คน คิดเป็น ร้อยละ 63.91 และจากการสำรวจพบว่า มีนักศึกษาทำงานและเรียนในภาคปกติ จำนวน 53 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 12.18 และต้องการมีรายได้ในขณะที่เรียนเพื่อไปช่วยแบ่งเบาภาระทาง ครอบครัวจำนวน 123 คน คิดเป็นเป็นร้อยละ 28.28 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีฐานะ ทางการเงินที่ต้องพึ่งเงินกองทุนจากรัฐบาลอยู่มาก ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนาอาชีพเพื่อให้เกิดรายได้กับ นักศึกษา

รายได้ หมายถึง ผลตอบแทนที่กิจการได้รับจากการขายสินค้าหรือบริการ หรือรายได้ที่เกิดจากการ ดำเนินกิจกรรมบริการ หรืออาชีพเสริม (ศูนย์บริการประชาชน กรมตรวจบัญชีสหกรณ์, 2558) นอกจากนี้ ยรรยง สิ้นธุ์งาม (2558) ให้ความหมายของ อาชีพ ไว้ว่า หมายถึง การทำมาหากินจากการทำงานหรือ กิจกรรมใดๆ ที่ก่อให้เกิดผลผลิตและรายได้เป็นงานที่สุจริตไม่ผิดศีลธรรมเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งการมี อาชีพเป็นสิ่งที่สำคัญในวิถีชีวิตและการดำรงชีพในปัจจุบัน เพราะอาชีพเป็นการสร้างรายได้เพื่อเลี้ยงชีพ

ตนเองและครอบครัว อาชีพก่อให้เกิดผลผลิตและการบริการซึ่งสนองต่อความต้องการของผู้บริโภค และที่สำคัญคือ อาชีพมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติ ความสำคัญของอาชีพจึงเป็นพื้นที่องสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ ชุมชน ส่งผลถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติในที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารายได้ให้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจด้วยการพัฒนาอาชีพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาอาชีพอิสระให้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ
2. เพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรบอาชีพอิสระ
3. นักศึกษาที่เข้าอบรมมีรายได้

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรบอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและพ่นท์เล็บ ให้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ที่สนใจในการที่จะหารายได้ระหว่างเรียน เพื่อแบ่งเบาภาระของครอบครัว นักศึกษาที่เข้ารับการฝึกอบรบในหลักสูตรฝึกอบรบอาชีพอิสระ เรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ สามารถใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพ หรือเสริมให้มีรายได้มากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การพัฒนาอาชีพให้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม เป็นการพัฒนาศูนย์ฝึกอบรบอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ

1. หลักสูตรฝึกอบรบอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับ:
 - 1.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอุปกรณ์ในการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ
 - 1.2 ความรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษาเล็บและทำความสะอาดเล็บ
 - 1.3 การออกแบบและขั้นตอนในการพ่นท์เล็บ
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากรในการวิจัย เป็นนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม ชั้นปีที่ 2 จำนวน 20 คน
3. ระยะเวลาการดำเนินการ
การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในช่วงเดือน พฤศจิกายน 2558 ถึง ตุลาคม 2559

4. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระคือ หลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ

ตัวแปรตามคือ

1. ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ
2. ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ
3. นักศึกษาที่เข้าอบรมมีรายได้

การทบทวนวรรณกรรม

การพัฒนารายได้

รายได้มีที่มาจาก การประกอบอาชีพ การมีรายได้เพื่อนำไปใช้จ่ายในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ในอดีตสิ่งของต่างๆ เหล่านี้ เป็นหน้าที่ของพ่อแม่เป็นผู้จัดหาให้แก่สมาชิกด้วยการผลิตขึ้นใช้เองในครอบครัวโดยไม่จำเป็นต้องใช้เงินซื้อหา ปัจจุบันการดำรงชีวิตในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ประชาชนมีการศึกษามากขึ้น ความรู้ที่ได้รับจะเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพเพื่อให้มีรายได้มาซื้อปัจจัยและสิ่งของอื่นๆ ในการดำรงชีวิต รวมทั้งสร้างมาตรฐานที่ดีให้แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคม อาชีพมีอยู่มากมาย แต่ควรพิจารณาเลือกประกอบอาชีพที่มีความถนัดความสนใจ และสุจริต การพัฒนารายได้มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพซึ่ง สุรชาติ ถิกสถิตย์ (2558) กล่าวว่า การพัฒนารายได้มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพดังนี้

1. ช่วยรับประกันว่าบุคลากรที่มีความสามารถจะอยู่กับองค์กรต่อไป บุคลากรที่มีความสามารถและประสิทธิภาพ ย่อมเป็นที่ต้องการขององค์กรทุกแห่งและบุคคลเหล่านี้สามารถที่จะหางานใหม่ได้อย่างรวดเร็ว
2. โครงการด้านการพัฒนาอาชีพช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความได้เปรียบในการหางานให้กับตนเอง
3. ช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับองค์กร องค์กรที่ให้ความสำคัญและความสนใจแก่อนาคตและความก้าวหน้าของบุคลากร ย่อมจะทำให้ทั้งบุคลากรภายในและภายนอกองค์กรนั้นมีความรู้สึกที่ดี ซึ่งจะส่งผลเสริมภาพลักษณ์และชื่อเสียงให้องค์กรเป็นอย่างดี
4. การพัฒนาอาชีพจะช่วยให้บุคลากรมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลา เพราะบุคลากรเหล่านั้นจำเป็นต้องเพิ่มพูนความรู้ และความสามารถต่างๆ ก่อนที่จะทำงานหรือก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งอื่นๆ

อาชีพ

อาชีพ หมายถึง การทำมาหากินจากการทำงานหรือกิจกรรมใดๆ ที่ก่อให้เกิดรายได้ และเป็นงานที่สุจริต ไม่ผิดศีลธรรม เป็นที่ยอมรับของสังคม (ยรรยง ดินรุ้งงาม, 2558)

การพัฒนาอาชีพ

อาชีพทำให้เกิดรายได้ ซึ่งหากเราต้องการรายได้เพื่อให้เกิดความมั่นคงขึ้นนั้น เราจำเป็นต้องพัฒนาอาชีพ ซึ่ง Super (1957) (อ้างจาก ไพรัช วงศ์ยุทธไกร, 2559) กล่าวว่า การพัฒนาอาชีพประกอบด้วยหลักการดังนี้

1. การพัฒนาอาชีพเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องกัน
2. การพัฒนาอาชีพเป็นขั้นตอนและมีระเบียบแบบแผน
3. การพัฒนาอาชีพดำเนินไปตลอดเวลา
4. การคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองเริ่มตั้งแต่ก่อนวัยรุ่น และเข้าใจชัดเจนขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น
5. การมองเห็นความจริงเกี่ยวกับการเลือกอาชีพจะมีมากขึ้น เมื่ออายุเพิ่มขึ้นตั้งแต่วัยรุ่นถึงวัย

ผู้ใหญ่

6. บุคคลจะเลียนแบบจากพ่อแม่โดยทางอ้อม ซึ่งมีบทบาทต่อการเลือกอาชีพด้วย
7. วิธีทางและอัตราการเคลื่อนไหวของแต่ละบุคคล จากระดับหนึ่งไปอีกระดับหนึ่ง มีความสัมพันธ์กับสติปัญญา สถานภาพสังคม และเศรษฐกิจของบิดามารดา ความต้องการ ค่านิยม ความสนใจ ทักษะ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
8. แขนงอาชีพที่แต่ละบุคคลเลือกจะเกี่ยวกับความสนใจ ค่านิยม และความต้องการเลียนแบบบิดามารดา หรือสังคมที่อาศัยอยู่
9. ความพอใจในงานและชีวิตขึ้นอยู่กับความสนใจ ค่านิยมและบุคลิภาพในอาชีพ
10. คุณสมบัติของบุคคลหนึ่งอาจจะเหมาะสมกับอาชีพหนึ่ง

การฝึกอบรม

การฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนานุคนให้มีความรู้ มีทัศนคติที่ดีต่องานและองค์กร ซึ่งมิใช่ให้ความหมายและรายละเอียดของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมไว้ ดังต่อไปนี้

อัคครัตน์ พูลกระจาง (2550) กล่าวว่า การฝึกอบรม คือ

1. เป็นขบวนการที่จัดเพื่อพัฒนาบุคลากร
2. เป็นการเพิ่มพูนความถนัด (Skill) เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge) เพิ่มพูนทักษะ (Attitude) เพิ่มพูนความเข้าใจ (Understanding)
3. พัฒนานิสัยการทำงานให้ถูกต้อง
4. เพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน

5. เป็นกระบวนการที่มีระเบียบและระบบเพื่อเพิ่มพูน และก่อให้เกิดความสำเร็จของ
องค์การ

สมคิด บางโม (2551) กล่าวว่า การฝึกอบรม (training) หมายถึง กระบวนการเพิ่มประสิทธิภาพใน
การทำงานเฉพาะด้านของบุคคลโดยมุ่งเพิ่มพูนความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และทัศนคติ (attitude)
อันจะนำไปสู่การยกมาตรฐานการทำงานให้สูงขึ้น ทำให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงานและ
องค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้น จะเห็นว่าการฝึกอบรมเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาบุคคลนั่นเอง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การฝึกอบรม คือ กระบวนการสำคัญที่จะช่วยพัฒนาบุคลากรที่จะทำงาน
ให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะและความชำนาญ หรือเป็นการปรับปรุงสมรรถนะของบุคคลให้มีมากขึ้น
สูงขึ้น มีพฤติกรรมที่ได้มาตรฐานที่หน่วยงานต้องการ

หลักสูตร

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์ (2539) ให้ความหมายว่า การพัฒนาหลักสูตรเป็นการสร้างหลักสูตรใหม่
หรือจัดทำหลักสูตรที่มีอยู่เดิมให้ดีขึ้นโดยใช้กระบวนการวางแผน และพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ
ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้เรียน ประกอบด้วยการตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกจุดมุ่งหมายสำหรับ
หลักสูตร การเลือกกิจกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ และสื่อการเรียนการสอน วิธีการนำหลักสูตรไปใช้
ให้บรรลุเป้าหมาย และประเมินความสำเร็จของหลักสูตรที่สร้างขึ้นใหม่

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์ (2542) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักสูตรประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ (Aims and Objectives) ซึ่งจุดมุ่งหมายเป็นสิ่งที่กำหนดไว้กว้างๆ
ส่วนจุดประสงค์จะกำหนดเฉพาะเรื่องในรายวิชา

2. เนื้อหาสาระและประสบการณ์ (Contents and Experiences) โดยเนื้อหาเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียน
เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ และประสบการณ์เป็นการกำหนดคุณลักษณะ เจตคติ ค่านิยมที่พึง
ปรารถนาโดยให้ผู้สอนนำไปสร้างกิจกรรมให้ผู้เรียน

3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร
เพราะเป็นกระบวนการที่มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

4. การประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นตอนที่ตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร

การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในการทำงาน

ประสิทธิผล (Effective) หมายถึง แนวทาง หรือวิธีการ กระบวนการ หรือ ตัววัดนั้น สามารถ
ตอบสนองจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ดีเพียงใด การประเมินประสิทธิผลต้องประเมินว่าสามารถบรรลุความ
ต้องการได้ดีเพียงใด ด้วยการใช้นโยบายที่เลือก การนำไปปฏิบัติหรือตัววัดที่ใช้ (ศูนย์ประกันคุณภาพ
การศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2545)

ธงชัย สันติวงศ์ (2535) กล่าวว่า ประสิทธิภาพเป็นการทำงานที่ได้ผลโดยสามารถบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

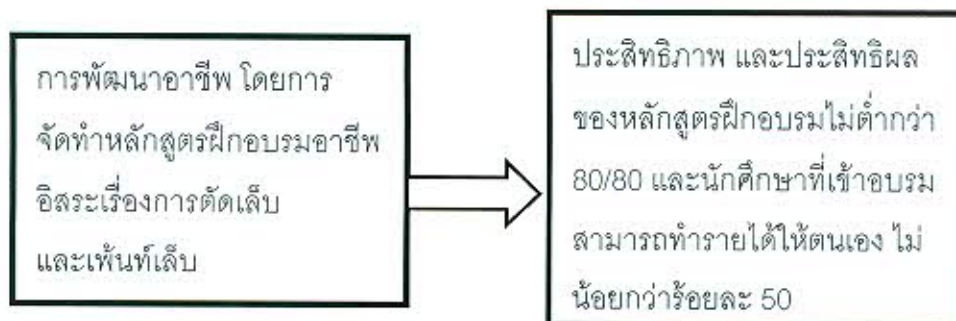
ไพรัช วงศ์ยุทธไกร (2559) กล่าวว่า การประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตรมีการกำหนดเกณฑ์ E1/E2 ให้มีค่าเท่าใด ผู้ผลิตชุดการสอนจะเป็นผู้พิจารณา ตั้งได้ตามความเหมาะสมโดยปกติเนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ ความจำ ก็มักจะตั้งเกณฑ์ไว้ที่ 80/80 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ทางด้านทักษะหรือเจตคติที่จำเป็นจะต้องใช้ระยะ ค่อนข้างยาวนาน ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะหรือเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ดังนั้น จึงอาจตั้งต่ำกว่า เช่น 75/75 หลังจากการทดลองภาคสนาม เมื่อได้ค่า E1/E2 แล้วจึงนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้อาจจะอนุโลมให้มีระดับผิดพลาดได้ต่ำกว่าที่กำหนดไว้ร้อยละ 2.5 ถึง 5 การยอมรับเกณฑ์ประสิทธิภาพ การยอมรับประสิทธิภาพของชุดการสอนอาจกำหนดไว้ 3 ระดับ “สูงกว่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนอาจกำหนดไว้ 3 ระดับ “เท่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5 “ต่ำกว่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2.5 ถือว่า ยังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

สุพัตรา แก้วหนู (2555) กล่าวว่า การจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ การศึกษาและรวบรวมข้อมูล การพัฒนาหลักสูตร การดำเนินการทดลอง และการหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม และจากการศึกษาพบว่ากระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ ปรากฏว่า พนักงานผู้เข้าอบรมมีความรู้ระหว่างการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่า 1.79 มีประสิทธิภาพ E1 เท่ากับ 87.13 เกณฑ์ความรู้หลังการฝึกอบรม กำหนดคะแนนเต็ม 70 คะแนนผลปรากฏว่า ได้ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 60.15 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่า 2.93 มีค่าประสิทธิภาพ E2 เท่ากับ 85.93 ซึ่งพบว่าหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องกระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 85/85

สมมติฐานการวิจัย

หลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ทำการสำรวจ

ตอนที่ 2 พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ

ตอนที่ 3 นำหลักสูตรไปใช้โดยจัดฝึกอบรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บ และเพ้นท์เล็บเพื่อหาประสิทธิภาพ

ตอนที่ 4 ติดตามประเมินผลเพื่อหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์

ตอนที่ 1 ได้ทำการสำรวจนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 200 คน พบว่านักศึกษาร้อยละ 87 ต้องการมีรายได้ในระหว่างเรียน และร้อยละ 42 ที่ระหว่างเรียนได้ทำงานช่วยทางครอบครัวไปด้วย และร้อยละ 41 ที่ต้องการมีอาชีพอิสระในการหารายได้ขณะเรียน ส่วนร้อยละ 17 ของการสำรวจนักศึกษาต้องการเรียนอย่างเดียว ในเรื่องอาชีพที่สำรวจ นักศึกษาสนใจอาชีพตัดเล็บสีผิวผู้ชาย มีผู้สนใจร้อยละ 25 อาชีพทำพวงหรีด มีผู้สนใจร้อยละ 12 อาชีพเพ้นท์และตกแต่งเคสมือถือ มีผู้สนใจร้อยละ 28 และอาชีพตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ มีผู้สนใจร้อยละ 35 ในร้อยละ 35 นี้เป็นผู้ที่สนใจต้องการมีความรู้เพื่อนำไปเพ้นท์เล็บตนเอง ร้อยละ 50 เพื่อความประหยัดค่าใช้จ่ายในการแต่งตัว และอีกร้อยละ 50 ต้องการไปประกอบอาชีพเพื่อมีรายได้ ดังนั้น จึงได้ดำเนินจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ

ตอนที่ 2 พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บเป็น 3 หน่วยการเรียนรู้จากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอีสาระประกอบด้วย หน่วยที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์ในการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ หน่วยที่ 2 การตัดเล็บที่ถูกต้องและหน่วยที่ 3 วิธีการเพ้นท์เล็บและแบบของการเพ้นท์เล็บ และกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร มีการจัดทำตารางการวิเคราะห์หลักสูตรฝึกอบรม กำหนดความสำคัญของเนื้อหา แบ่งระยะเวลาการฝึกอบรมให้

สอดคล้องกับตารางวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดแบบทดสอบระหว่างและหลังการฝึกอบรมให้สอดคล้องกับ ตารางวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดจำนวนข้อทดสอบระหว่างและหลังการฝึกอบรมให้สอดคล้องกับตาราง วิเคราะห์หลักสูตร และนำข้อสอบที่ได้จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านคือ นางนันทนภัส นันทะปิ่น และนาง ศุภรา ลีระเดช จากโรงเรียนฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร (หลวงพ่อดำศักดิ์ฯ) นางสาวหยุด ขุนทิพย์ทอง จาก โรงเรียนสตรีวิทยา และนางบุญเสริม พักขยัน จากโรงเรียนเซนต์โยเซฟทิพวัล และนางลำอาง เกาสุตร จาก โรงเรียนวัดสังเวช ทำการประเมินความสอดคล้องระหว่างหลักการกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรมมี ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.6 จุดมุ่งหมายกับโครงสร้างของหลักสูตรฝึกอบรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 โครงสร้างของหลักสูตรกับรูปแบบการฝึกอบรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 เนื้อหาหลักสูตรกับ วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 กิจกรรมหรือวิธีการฝึกอบรมกับเนื้อหา มีค่า ความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 การประเมินผลกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 กิจกรรมหรือวิธีการฝึกอบรมกับเนื้อหาหลักสูตรมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.6 สื่อกับเนื้อหาหลักสูตรมีค่า ความสอดคล้องเท่ากับ 1.0 การประเมินผลกับเนื้อหาหลักสูตรมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 สื่อกับ กิจกรรม หรือวิธีการฝึกอบรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 1.0 การประเมินผลกับกิจกรรมหรือวิธีการฝึก อบรมมีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.8 และแผนการฝึกอบรมกับระยะเวลาการฝึกมีค่าความสอดคล้อง เท่ากับ 1.0 สรุปภาพรวมของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บนั้นมีความ สอดคล้องเท่ากับ 0.8 และผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามเป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก เมื่อดำเนินการสร้างข้อ คำถามแล้วนำข้อคำถามเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของภาษา นำ แบบทดสอบเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ตอนที่ 3 นำหลักสูตรไปใช้โดยจัดฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บในวันเสาร์ที่ 5 12 และ 19 ธันวาคม 2558 วันละ 6 ชั่วโมง รวมเป็นเวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง เพื่อหาประสิทธิภาพของ หลักสูตร โดยเน้นการให้ความรู้จากการบรรยายและเน้นการปฏิบัติโดยวิทยากร

ตอนที่ 4 ติดตามประเมินผลเพื่อหาประสิทธิภาพหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการตัดเล็บ และเพ้นท์เล็บ ในการดำเนินการในขั้นตอนนี้จะเป็นการประเมินการใช้หลักสูตรโดยการใช้แบบทดสอบ ซึ่งการประเมินผล นั้นจะใช้วิธีประเมินระหว่างการฝึกอบรม และหลังการฝึกอบรม เพราะการประเมินสามารถทำให้ทราบถึง ความก้าวหน้าของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และทำให้ทราบคุณภาพของหลักสูตรว่าทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เกิดการพัฒนาขึ้นหรือไม่หลังจากการฝึกอบรม โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ไว้ที่ 80/80 และมี การติดตามผลหลังจากการฝึกอบรมไปแล้ว 3 เดือนเพื่อต้องการทราบผลของการที่ทำให้มีรายได้ในที่นี้เรา คาดหวังไว้ร้อยละ 50 ของผู้เข้ารับการอบรมที่ต้องการนำไปทำให้เกิดรายได้

การหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการตัดเล็บ และเพ้นท์เล็บ

1. ในด้านความรู้ระหว่างการฝึกอบรม ในหน่วยที่ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์ในการตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ แบบทดสอบชนิดจับคู่ 10 ข้อ 10 คะแนน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 8.00 ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.00 ในหน่วยที่ 2 เรื่องการตัดเล็บที่ถูกวิธี แบบทดสอบชนิดเลือกตอบแบบ 3 ตัวเลือกจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 4.50 ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 90.00 และในหน่วยที่ 3 เรื่องวิธีการเฟ้นท์เล็บและแบบของการเฟ้นท์เล็บ แบบทดสอบชนิดเลือกตอบแบบ 3 ตัวเลือกจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 8.50 ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.00

ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมด้านความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมระหว่างฝึกอบรมหลักสูตรการตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ (E1) ของทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 85.00

2. ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมด้านความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลังการฝึกอบรมหลักสูตรการตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ (E2) โดยทำการทดสอบรวมทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ เมื่อเสร็จสิ้นการฝึกอบรมจำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้คะแนนเฉลี่ย 27.00 ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 90.00

3. การติดตามผลปรากฏว่า จากผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรมที่ต้องการมีรายได้จำนวน 10 คน สามารถนำไปหารายได้ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ของผู้ต้องการมีรายได้ โดยได้รายได้โดยเฉลี่ย 6,000 – 10,000 บาท เป็นไปตามที่คาดหวัง

ผู้วิจัยสามารถสรุปประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ ได้ตามเกณฑ์ของสมมติฐานการวิจัยคือ ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่อง การตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บระหว่างการฝึกอบรม (E1) เท่ากับ 85.00 มากกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 80 และประสิทธิภาพของหลักสูตรหลังฝึกอบรม (E2) เท่ากับ 90.00 มากกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้คือ 80 และผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 (85/90) และต้องการมีรายได้ โดยได้รายได้โดยเฉลี่ย 6,000 – 10,000 บาท

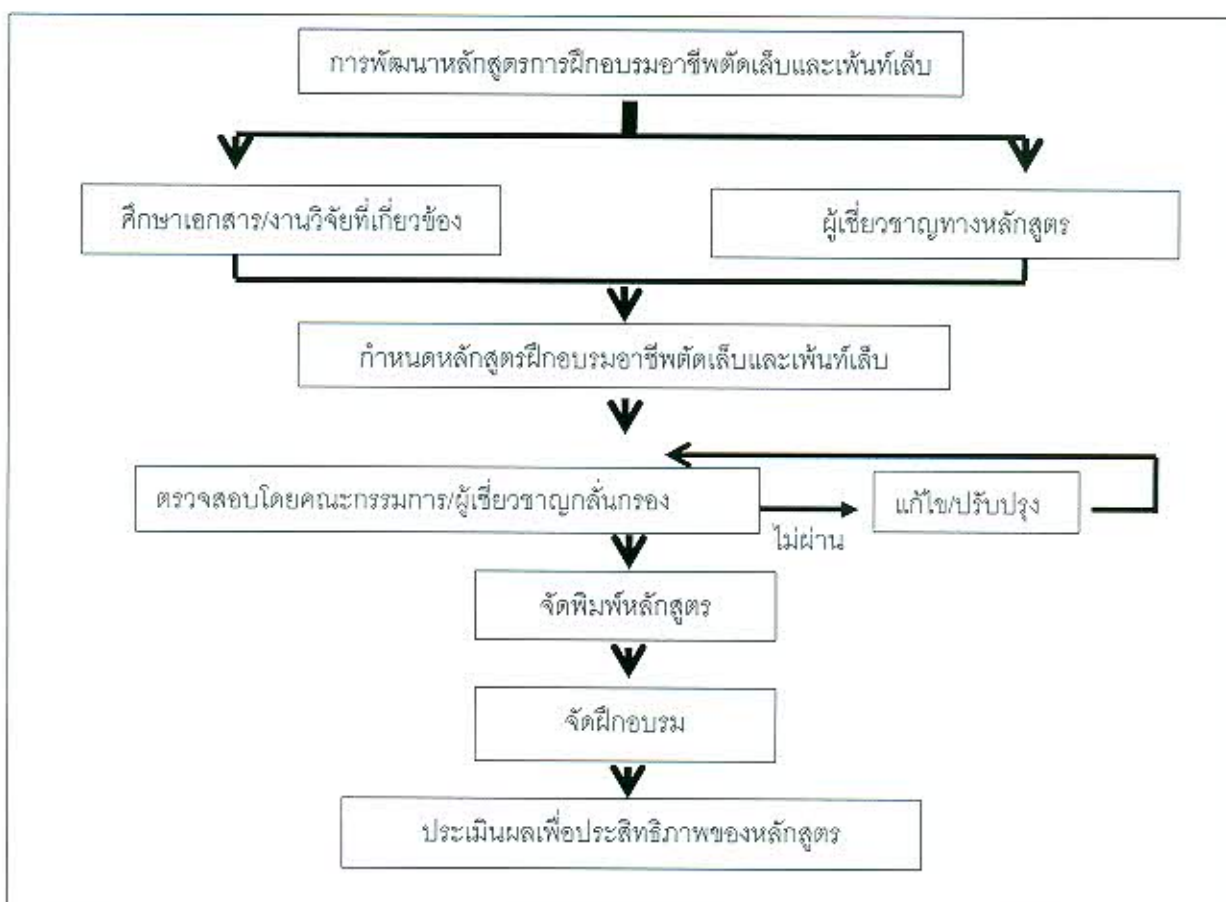
อภิปรายผล

จากการดำเนินการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. จากการสำรวจนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม พบว่านักศึกษาร้อยละ 87 ของการสำรวจต้องการมีรายได้ในระหว่างเรียน ในเรื่องอาชีพที่สำรวจที่นักศึกษาสนใจมี 4 อาชีพคือ อาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าผู้ชาย อาชีพทำพวงหรีด อาชีพเฟ้นท์และตกแต่งเคลือบมือถือนิ้ว และอาชีพตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ ซึ่งอาชีพตัดเล็บและเฟ้นท์เล็บ มีผู้สนใจมากที่สุดถึงร้อยละ 35 จากการสำรวจ ในร้อยละ 35 นี้เป็นผู้ที่สนใจ

ต้องการมีความรู้เพื่อนำไปเพิ่มที่เล็บตนเอง ร้อยละ 50 เพื่อความประหยัดค่าใช้จ่ายในการแต่งตัว และอีก ร้อยละ 50 ต้องการไปประกอบอาชีพเพื่อมีรายได้ ดังนั้น จึงเป็นสาเหตุให้ดำเนินการสร้างหลักสูตรอาชีพ อีสาระเรื่องการฝึกอบรมตัดเล็บและพ่นท์เล็บขึ้น

2. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบอรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูล จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับมาดำเนินการพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบอรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ โดยมีวิธีดำเนินการดังในภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบอรม

3. นำหลักสูตรไปใช้โดยจัดฝึกอบรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บเพื่อหา ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบอรมอาชีพอีสาระเรื่องการตัดเล็บและพ่นท์เล็บ โดยเน้นการให้ความรู้และ สามารถปฏิบัติได้ การนำหลักสูตรไปใช้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม โดยใช้รูปแบบ การวิจัยแบบหนึ่งกลุ่มวัดสองครั้ง ซึ่งเป็นการทดสอบระหว่างและหลังการฝึกอบรม จากการเลือกกลุ่ม ตัวอย่างแบบเจาะจง

4. การหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ เป็นการประเมินการใช้หลักสูตรโดยการใช้แบบทดสอบ ซึ่งในการประเมินผลนั้นใช้วิธีประเมินระหว่างการศึกษาฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรมเพราะการประเมินดังกล่าวสามารถทราบถึงความก้าวหน้าของผู้เรียน และทำให้ทราบคุณภาพของหลักสูตรอีกด้วยว่าทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาขึ้นหรือไม่หลังจากการฝึกอบรม โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ไว้ที่ 80/80

ผู้วิจัยได้ประยุกต์ระหว่างทฤษฎีการวิเคราะห์หลักสูตรของทาบา และจากการศึกษารวบรวมข้อมูล งานวิจัย มากำหนดเป็นขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ โดยพิจารณาจากความเหมาะสม และความสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างมี 4 ขั้นตอน มีความครอบคลุมขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพัตร แก้วหนู (2555) ที่ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่องกระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ ที่มีขั้นตอนการพัฒนา 4 ขั้นตอนคือ รวบรวมข้อมูล จัดทำโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม ทดลองใช้หลักสูตร และประเมินหลักสูตร

การหาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมด้านความรู้ระหว่างการฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บ เนื้อเรื่องรายละเอียด และจุดประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรมนั้น ให้ความรู้และความเข้าใจ และสามารถประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้มาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูเกียรติ ชินประดิษฐ์สุข (2552) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้เครื่องจักรเป่าถุงพลาสติก สรุปได้ว่าประสิทธิภาพด้านความรู้ระหว่างการฝึกอบรม มีเนื้อหา รายละเอียดและจุดประสงค์ของหลักสูตรฝึกอบรมการใช้เครื่องจักรเป่าถุงพลาสติกนั้นให้ความรู้ และความสามารถในการปฏิบัติงานการใช้เครื่องจักรเป่าถุงพลาสติกได้มาก ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ บุญเลิศ ไพรินทร์ (2538) ที่ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างมีระบบเพื่อให้บุคคลมีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมุ่งให้สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้เป็นอย่างดี และ จินตนา จันทร์สงวน (2559) จากชมรมแม่บ้านโรงเรียนนายสิบทหารบก ที่ได้ศึกษาการอบรมอาชีพพระยะตันทำอาหาร และขนม สร้างรายได้เสริมให้แก่ครอบครัวอยู่ดีมีสุข กล่าวว่า จากการศึกษาการฝึกอบรมอาชีพพระยะตันเป็นการสร้างงานและสร้างรายได้ให้กับครอบครัวจะต้องคำนึงถึงผู้ที่จะเข้ารับการฝึกอบรมว่ามีความต้องการในอาชีพอะไรและยังต้องดูถึงทักษะโดยรวมทั้งอายุของผู้เข้ารับการฝึกอบรมด้วย และควรเป็นการสร้างงาน สร้างอาชีพในรูปแบบใหม่ เช่น การสร้างผลิตภัณฑ์ที่ไม่ใช้สินค้าและงานบริการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจัดฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการตัดเล็บและเพ้นท์เล็บซึ่งเป็นอาชีพบริการและเหมาะสมกับวัยและทักษะของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาที่ต้องการนำไปประกอบอาชีพมีรายได้เดือนละ 6,000 – 10,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับงานของ พัชรา ไล่จินดารัตน์ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา

อาชีพของผู้หญิงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงมีอาชีพเกษตรกรรม และมีเวลาว่างจากการทำการเกษตร ดังนั้นจึงจัดฝึกอบรมเพื่อให้มีความรู้และสามารถเสริมสร้างอาชีพ ผลปรากฏว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมอาชีพเสริมทำให้ผู้หญิงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ 5 จังหวัดทำให้ผู้หญิงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ 5 จังหวัดมีรายได้เพิ่มขึ้นวันละ 100 – 200 บาท

ดังนั้น การพัฒนารายได้ให้กับนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม โดยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมอาชีพอิสระเรื่องการค้าปลีกและพันธ์ุเลี้ยง เป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ และนำไปเป็นหลักสูตรที่ใช้ฝึกอบรมได้ และผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่ต้องการนำไปสร้างรายได้สามารถนำไปสร้างรายได้จริง

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนารายได้ให้กับนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม ดังนี้

1. ควรมีการต่อยอดการจัดอบรมในเรื่องเกี่ยวกับการตลาดหรือแหล่งที่ทำการผลิต เทคนิคการจัดร้าน การออกแบบลดสายพันธ์ุเลี้ยง เพราะจะทำให้ผู้เข้าอบรมสามารถนำไปเป็นอาชีพหลักได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

2. การเลือกประกอบอาชีพเสริมในระหว่างเรียนในอนาคตจะมีมากขึ้น แต่ก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่าผู้เข้าอบรมอาชีพจะประสบความสำเร็จในอาชีพเสมอไป ทั้งนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยหรือไม่ ภาวะการณ์ของตลาดเป็นอย่างไร ที่สำคัญคือผู้เข้ารับการฝึกอบรมเองมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด ทั้งในด้านเงินทุน และความรอบรู้ในธุรกิจ รวมถึงต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับการจะเป็นเจ้าของธุรกิจ สำหรับผู้ที่เข้าอบรมอาชีพเสริมอิสระที่ต้องการมีรายได้ ก็จำเป็นต้องพิจารณาหาสถานที่ทำงานให้ใกล้สถานศึกษาเพื่อประหยัดเวลาเดินทาง เพราะเวลาที่ใช้ในการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของเวลาที่ใช้ในการศึกษาด้วย

บรรณานุกรม

- จินตนา จันทร์สงวน. (2559). *อบรมอาชีพพระยะสัน ทำอาหาร และขนม สร้างรายได้เสริมให้แก่ครอบครัว อยู่ดีมีสุข ชมรมแม่บ้านโรงเรียนนายสิบทหารบกจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ประจวบคีรีขันธ์: โรงเรียนนายสิบทหารบกจังหวัดประจวบคีรีขันธ์.*
- ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). *การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ.* กรุงเทพฯ: อลิน เพรส.

- ชูเกียรติ ชินประดิษฐ์สุช. (2552). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการใช้เครื่องจักรเป่าถุงพลาสติก.
วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา, 3(1), 44-50.
- ธงชัย ลั่นติวงษ์. (2555). กลยุทธ์และนโยบายธุรกิจ (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเลิศ ไพรินทร์. (2538). เทคนิคเพื่อการเปลี่ยนแปลงความรู้ทักษะและทัศนคติ. กรุงเทพฯ: สวัสดิการ
สำนักงาน ก.พ.
- พัชรา โลจินดารัตน์. (2553). การประกอบอาชีพและการพัฒนาอาชีพของสตรีในจังหวัดชายแดนภาคใต้.
กรุงเทพฯ: มูลนิธิเพื่อการพัฒนาแรงงานและอาชีพ.
- ไพรัช วงศ์ยุทธไกร. (2559). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการผลิตปุ๋ยอินทรีย์อัดเม็ด. วารสารวิชาการ
อุตสาหกรรมศึกษา, 10(2), 20-31.
- ยรรยง ลินธุ์งาม. (2558). อาชีพของสังคมไทย. กรุงเทพฯ: งามทิพย์พรินติ้ง.
- ศูนย์บริการประชาชน กรมตรวจบัญชีสหกรณ์. (2558). รายได้ (Revenue หรือ Income). สืบค้นเมื่อ 3
เมษายน 2558, จาก http://www.cad.go.th/ewt_news.php?nid=2469&filename=index
- ศูนย์ประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. (2545). หลักประสิทธิภาพ
และประสิทธิผล. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สมคิด บางโม. (2551). เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- สุภัทร แก้วหนู. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง กระบวนการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับ
พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาอุตสาหกรรม
ศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรชาติ ถีกสถิตย์. (2558). การพัฒนาอาชีพ. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). รายงานการดำเนินโครงการส่งเสริม
และสนับสนุนการมีงานทำของนักเรียนนักศึกษาให้มีรายได้ระหว่างเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ
ประจำปีงบประมาณ 2553. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- อัศครัตน์ พูลกระจ่าง. (2550). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมหัวหน้างานเพื่อพัฒนาหลักสูตรการสอนงาน
ปฏิบัติในสถานประกอบการ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาหลักสูตร,
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.